

fimpel den, at jeg ikke har kjendt Sagen, før den kom ind her i Thinget, idet den er ført af min autoriserede Fuldmægtig efter thinglæst Fuldmagt og i mit Navn. Det skete paa en Tid, da jeg var forhindret fra selv at procedere den, og det er Noget, det ærede Medlem veed, thi jeg har sagt ham det. Altsaa naar den Slags Baaben bruges i en Sag, betragter jeg den ikke anderledes end som de Troldflugter, May i Jægerbruden støber og skyder ud; de vende tilbage og faare Vedkommende selv, paa mig presse de af. For mit Vedkommende have de kun den Behagelighed, at fritage mig for et Replikliste med det ærede Medlem. Ærede Medlemmer, der bruge den Slags Baaben — staa for mig udenfor Debatten.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg ønsker, da jeg, som sagt snart skal forlade Salen, blot at gjøre to Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede Forlagsstiller (Zuel) sagde. Jeg accepterer ganske Sammenligningen med Majoraterne. Han sagde, at, naar vi skulde have Noget, der svarede til dette Tilfælde, skulde vi tænke os et Tilfælde, hvor en Stamhusbesidder dør, efterladende sig en Søn og en Enke, der gifter sig paany. Af dette andet Ægtefæll fremgaar en Søn, og denne tilkjendes saa Majoratet; ikke den ældste Søn. Det er fuldkomment rigtigt, at et saadant Resultat vilde være noget frapperende; men hvad jeg er ganske overbevist om, er, at, naar denne ældste Søn kom her til Folkethinget og forlangte Erstatning, vilde Thinget sige Nei. Det er den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre. Den anden er den, at det er meget rigtigt — det kjende alle vi Jurister meget godt — at i den civile Procedure maa Netten dømmes i Sagen, saaledes som den forelægges den af Parterne, og at det derfor undertiden kan ske, at der fremkommer et Resultat, som ikke stemmer med den virkelige Retfærdighed. Men herover maa vi dog ikke glemme, at, kan der ikke være Tale om, at Staten skal betale Erstatning for Embedsmændenes Feil, kan der endnu mindre være Tale om, at den skal betale, hvad Folk maatte lide ved deres Procuratorers Feil.

Leib: Det er ikke i mindste Maade min Hensigt at indlade mig paa denne Sags Realitet. Jeg mindes den ærede Formands Bemærkning i forrige Møde, og desuagtet er Realitetsspørgsmaalet, idetmindste foraa vidt det maatte høre hjemme under Sagens Behandling, nu udført saa fylbdigt af forskjellige ærede Medlemmer. Jeg tror ikke at feile i, at det skal være vanskeligt, at et Flertal i denne Sal allerede har dannet sig nogen for dem selv fyldestgjørende Mening om denne Sags Sammenhæng, og det forekommer mig da at være korrekt, at Sagen henvises til et Udvalg, for at Udvalget kan gennemgaa Sagen og

forelægge Thinget sin Betænkning, motiveret saa udførlig og tilstrækkelig, som Udvalget maatte finde Anledning til. Men foruden at det allerede af denne Grund forekommer mig, at der er tilstrækkelig Føje til at henvise Sagen til et Udvalg, skal jeg tillade mig endnu at anføre en Grund, som jeg ikke tror er berørt. Det forekommer mig at det høie Thing har et vist Billighedstrav paa engang omfider at faae en Ende paa denne Sag og faae en Ende paa den paa en saadan Maade, at den ikke, saaledes som den nu har gjort i flere Aar, bestandig som en Gjenganger vender tilbage til Thinget i hver ny Session. Jeg ser da ikke rettere, end at det bedste Middel til engang at faae en Ende paa denne Sag — dens Afslutning blive nu saa eller saa — og fikke sig mod, at den fremtidig vender tilbage her til Thinget, vil være at nedsætte et Udvalg til at gennemgaa den saaledes, at der kan tages en endelig Beslutning i Thinget om denne Sag. Ogsaa af den Grund, der, som det forekommer mig, opfylder, hvad jeg vil kalde et Billighedstrav, Thinget maa have, skal jeg tillade mig at anbefale det stillede Forslag om Nedsættelsen af et Udvalg.

Steenstrup: Jeg vil først (En Stemme: Skal vi nu have hele Rufen igjen?)... nei! De skal ikke faae Rufen igjen. Jeg vil først bede det ærede Thing at lægge Mærke til, hvor ofte det har hørt en Minister tage Ordet for at udtale sig mod Nedsættelsen af et Udvalg. Jeg mindes albrig nogensinde at have hørt det. Jeg mindes kun, at en Minister har staaet op og sagt, at det selvsølgelig blev Folkethingets egen Sag. Det er noget høist Forunderligt, at en Minister paa Forhaand modsætter sig Nedsættelsen af et Udvalg, fordi der mulig derfra kan fremkomme Forslag om Erstatning. Liden til at modsætte sig et Forslag i Genhold til et muligt Billighedstrav er jo først, naar det kommer frem, saa har Ministeren saavel som Landsthinget den fulde Magt til at modsætte sig det, under Forudsætning af, at Folkethinget vedtager det. Naar desuagtet Ministeren staaer op her, modsætter sig Forslaget og udviker disse farlige Anskuelser, er det endnu meget mindre til at forstaa, naar man ser hen til Sagens Gang. Folkethinget har to Gange med stor Styrke henvist denne Sag til den høitærede Justitsminister, men denne har ingen af Gangene gjort Noget ved den. Sidste Gang modtog han den med stor Venlighed og sagde, at han skulde gjøre Alt, hvad han kunde; men desuagtet gjorde han Intet ved Sagen i halvtredie Aar og vilde vel have gjort ligesaa lidt i 30 Aar, hvis ikke Folkethinget havde fremdraget den paany. Men hvorfor tog Ministeren sig ikke af Sagen første Gang? Det er dog mærkværdigt, at Folkethinget har maattet henvise Sagen to Gange til Ministerens nsiagtige Undersøgelse, og desuagtet gjør han Intet. Nu vender Sagen tilbage til Folke-